

Dr. Martin Luther (1533)

VON DER WINKELMESSE UND PFAFFENWEIHE

(Par privāto misi un mācītāju iesvētīšanu)

Denn das müssen wir gleuben und gewis sein, das die Tauffe nicht unser sondern Christi sey, das Euangelion nicht unser sondern Christi sey, das Predig ampt nicht unser sondern Christi sey, das Sacrament nicht unser sondern Christi sey, die schlüssel oder vergebung und behaltung der sunden nicht unser sondern Christi sey. Summa, die ampt und Sacrament sind nicht unser sondern Christi, Denn er hat solchs alles geordent und hindern sich gelassen jnn der Kirchen, zu uben und gebrauchen bis an der welt ende, und leuget und treuget uns nicht. Darumb können wir auch nichts anders draus machen, Sondern müssen seinem befehl nach thun und solchs halten. Wo wirs aber endern odder bessern, so ists nichts, und Christus nicht mehr da noch seine ordnung, Und ich wil nich sagen wie die Papisten, das keine Engel noch Maria koenne Wandlen etc, Sondern so sage ich: Wenn gleich der Teuffel selbs keme (wenn er so from were, das ers thun wolte odder kündte), Aber ich setze, das ichs hernach erfüre, das der teuffel so herein jnn das ampt geschlichen were odder hette sich gleich lassen als jnn mans gestalt beruffen zum Pfarrampt, und öffentlich jnn der Kirchen das Euangelion gepredigt, getaufft, Messe gehalten, Absolvirt, Und solche ampt und Sacrament als ein Pfarrher geübt und gereicht nach dem befehl und ordnung Christi, So musten wir dennoch bekennen, das die Sacrament recht weren, wir rechte tauffe empfangen, recht Euangelion gehoert, recht Absolutio kriegt, recht Sacrament des leibs und bluts Christi genomen hetten.

Denn es mus unser glaube und Sacrament nicht auff der person stehen, sie sey from odder boese, geweyhet odder ungeweyhet, beruffen oder eingeschlichen, der teuffel oder seine mutter, Sondern auff Christo, auff seinem wort, auff seinem ampt, auff seinem befehl und ordnung, wo die selben gehen, da mus es recht gehen und stehen, die person sey wer und wie sie wolle odder koenne. Und so man die person solte ansehen, was ists für eine Predigt, tauffe und Sacrament, so Judas und alle seine nach kommen nach Christus befehl gethan und gereicht haben und noch thun, anders denn des teuffels predigt, taufe, Sacrament, das ist, durchs teuffels glieder, uns gereicht und gegeben? Aber weil das ampt, Wort, Sacrament ordnung Christi, und nicht Judas noch des teuffels ist, Lassen wir Judam und den teuffel Judas und teuffel sein, nemen gleich wol durch sie die güter Christi, Denn da Judas zum teuffel fur, nam er sein Apostel ampt nicht mit sich, sondern lies es hinder sich, und kriegts Mathias an seine stat. Die ampt und Sacrament bleiben jmer dar jnn der Kirchen, die person endern sich teglich. Man beruffe und setze nur drein, die sie konnen ausrichten, so gehen und geschehen sie gewis.

WA: *Martin Luthers Werke*, Kritische Gesamtausgabe, Weimar, 1912, Bd. 38, S. 240–241.

Mums jātic un jābūt drošiem, ka kristība nepieder mums, bet Kristum; ka Evaņģēlijs nepieder mums, bet Kristum; ka sprediķošanas amats nepieder mums, bet Kristum; ka sakraments nepieder mums, bet Kristum; ka atslēgas jeb grēku piedošana un saglabāšana nepieder mums, bet Kristum. Īsi sakot, amats un sakraments nepieder mums, bet Kristum, jo viņš to visu ir iekārtojis un atstājis aiz sevis baznīcā lietošanai un izmantošanai līdz pat pasaules galam, un viņš nemelo un mūs nepieviļ. Tāpēc arī mēs nevaram to padarīt par kaut ko citu, bet mums jārīkojas pēc viņa pavēles un tā jāpilda. Bet, ja mēs to mainām vai uzlabojam, tad tas nav derīgs un tajā vairs nav Kristus un viņa kārtības. Un es neteikšu kā pāvestieši, ka to nevar mainīt ne

ejējī, ne Marija, bet es teikšu: pat ja pats velns nāktu (ja viņš būtu tik dievbijīgs, ka gribētu vai varētu to darīt) un, pieņemsim, es pēc tam uzzinātu, ka velns slepus iezadzies amatā vai cilvēka izskatā būtu aicināts mācītāja amatā un baznīcā būtu publiski sludinājis Evaņģēliju, kristījis, noturējis misi, atlaidis grēkus – un šajā amatā būtu darbojies kā mācītājs un pasniedzis sakramantu pēc Kristus pavēles un kārtības, tad mums tomēr būtu jāatzīst, ka sakramenti bijuši īsti, ka mēs esam saņēmuši īstu kristību, dzirdējuši īstu Evaņģēliju, saņēmuši īstu piedošanu un īstu Kristus miesas un asiju sakramantu.

Jo mūsu ticība un sakraments nebalstās uz personu – vai tā būtu dievbijīga vai nekrietna, iesvētīta vai neiesvētīta, aicināta vai iezagusies, velns vai viņa māte –, bet balstās uz Kristu, uz viņa vārdu, viņa amatu, viņa pavēli un kārtību. Kur tā ir, tur viss ir īsts, lai arī kas un kāda būtu persona. Ja būtu jāņem vērā persona, tad sprediķi, kristība un sakraments, ko Jūda un visi viņa sekotāji veikuši un devuši pēc Kristus pavēles, būtu jāuzskata par velna sprediķiem, kristību un sakramantu, jo tos mums pasnieguši velna locekļi? Taču, tā kā amats, vārds un sakraments ir Kristus kārtība, nevis Jūdas vai velna, tad mēs jaujam Jūdam un velnam palikt Jūdam un velnam un tomēr ar viņu starpniecību saņemam Kristus dāvanas. Kad Jūda devās pie velna, viņš taču nepaņēma sev līdzī savu apustuļa amatu, bet atstāja to pēc sevis, un Matijs to saņēma viņa vietā. Amats un sakraments vienmēr paliek baznīcā, bet personas ik dienas mainās. Tikai jāaicina un jāieceļ tie, kuri to var veikt, un šīs darbības notiek un turpinās.

No vācu valodas tulkojis mag. theol. Artūrs Hansons